

Den gamle Jomfru.

(Af P. Hann.)

„Du skal ikke nøde dig Hedvig, hvis du ikke er fulden“, sagde Fruen Anastasia Kroz til en ung, sørgeladent Pige, der sad ved et velforhøjet Bord og gjorde sig for-gæves Umage for at tvinge sig til at spise.

Hedvig saa forvirret op, og Taarerne kom hende i Sjæne. Det stod hende paa engang klart, hvorledes hendes Liv vilde blive hos denne haarde, stolte Tan-te. Hjemme vilde det have været en meget alvorlig Sag, hvis „den lille Prinsesse“ havde ladet Maden staa urørt; men Fruen Anastasia, til hvis Omsorg den forældreløse var betroet, fortsatte hun forlovslovt.

„Hos et ungt, sundt Menneske som du kommer Ap-petititen nok af sig selv; det er noget andet med et gammelt Menneske som jeg.“

Saa tolv, saa følelsesløs! og hun skulde erstatte Hed-vig Faber og Moder. Nu forstod hun, hvorfor hendes haardtstakkels Moder paa sit sidste Sygeleje havde læmpet haardt, før hun beslattede sig til at tillade sin Stedfæder og betro hende sin dyreste Stat. Hedvig er-indrede sig kun et Besøg af Tanten i hendes Hjem. Det var fort før, Anastasia tilladte en Rejse til Californi-en, efter at hun uventet havde arvet en betydelig Formue efter en Slegtning paa mødrene Side. Den unge Pige mindedes endnu tydeligt de praktiske Gaver, hun havde medbragt til hende. Ifte et eneste Stykke Legetøj, kun lutter nyttige Sager, der ikke havde berøbt hende synnerlig Glæde. Hun syntes ogsaa at kunne erindre, at der havde været et Sammenstød mellem Tanten og hendes foræl-dre angaaende Formaalet for hendes Rejse, og at Tante Anastasia havde forladt deres Hjem i Bredde for aldrig mere at vende tilbage. Hendes Moder havde ladet Tan-ten overpændt og en gammel Nar, hvilket forsvirglet ikke stemmede ganske overens med de praktiske Gaver og hendes hele Opdræt. Efter at Tante Anastasia var vendt til-bage fra sin lange Rejse, afbrød hun al Forbindelse med Slægt og Befænde og levede stille og tilbagetrukket i det Hus, hun havde arvet.

Hvis Hedvigs Moder havde kunnet tænke sig en an-den Udvej, havde hun sikkert ikke betroet sin Yndling til denne haardhjerte gamle Jomfru, der uden Tvivl vil-de dræbe al Livslyst og Glæde i hendes Barns Sind. Men der var intet andet at gøre; thi Hedvig vilde ved hendes Død være ganske ubemiblet, og Tante Anastasia var hendes eneste Slegtning. Men hvis den unge Pige havde kunnet aae, hvor tolv og hjertesløs den gamle Tan-te var, hvor ringe Opmærksomhed hun skænkede hende, var hun sikkert bleven i sin Fædrebys og havde forsøgt at tjene sit Udbomme paa en eller anden Maade.

Saa havde hun dog ogsaa undgaaet den bitre Smer-te at skulle stilles fra Fritz Hoffeldt, som hun havde stantet sit unge, varme Hjertes hele Kærlighed. Fritz Hoffeldt havde glimrende Udsigter for sin Fremtid; thi Livet laa aabent for ham. Vist og sikkert var det da, at hvis Hedvigs Faber ikke var død saa tidlig, saa havde Fritz nok ved Hlid og Dydighed arbejdet sig op til at blive Faberens Kompagnon, og hendes hemmelige, ro-sensfarvede Drømme var bleven virkeliggjorte. Men saa indtraf det forfærdelige. Forretningen maatte afvittles; der blev kun saare lidt tilbage, og det var næsten op-brugt ved Moderens Død. Fritz stod atter ved Foden af Bjerget med alle sine glimrende Udsigter, og stakkels Hed-vig blev som den forældreløse Prinsesse spærret inde hos den onde, gamle Je, og ingen Efterretninger modtog hun fra Fritz. Der var kun to lige sørgelige Fortællinger at tænke sig. Tanten havde Fritz glemt hende — eller ogsaa holdt Fritz (thi hun ansaa den gamle haardhjerte Jomfru i Stand til enhver Nødværdsighed) hendes Bre-ve tilbage.

En dejlig, solklar Søndag Formiddag sad Tante Anastasia ved vinduet og læste i en Avis. Hedvig bro-derede. Det ringede, og Pigen kom ind med sit Visitkort til den unge Pige. „Den unge Herre venter i Salonen“, sagde hun.

Hedvig blev purpurrod og tastede et Blik hen til Tanten. Nej, „den gamle Drage“ holdt hende ikke til-bøge, og hun gjorde heller ikke Mine til at gaa ind med hende.

Samtalen varede Sandheden tro, usædvanlig længe.

Endelig gik Døren, og Hedvig trippede ind i Tan-ten's Dagligstue. Siden hendes Moders Død for et Aar siden havde hun ikke set hende med et saa lykkelig Ansigt. Men det var da heller ikke til at undres over; thi Fritz havde lige meddelt hende, at han havde søgt og fundet en Stilling i samme By, hvor hun boede, og om den end var bestødet, saa stod han nu virkelig ved Begyndelsen af sin Livsbane og skulde nok med Tiden bringe det vidt. Men Hedvig behøvede kun at kaste et Blik paa Tanten's stive Træt, saa fant hendes Mod, og spagfærdigt fremstam-mede hun, om hun maatte forestille en gammel Ven fra sin Hjemstavn for hende. Tante Anastasia bøjede lige-galdigt Hovedet. Hun troede sikkert at være meget imøde-kommende og venlig, da hun indbød den unge Mand til at spise til Middag med, men under hele Maaltidet sad hun som en Istap mellem de to unge, og Fritz Hoffeldt maatte opbyde al sin mejselige Skibdsighed og Gid-lighed for ikke selv at forlænes.

Trods den sølige Modtagelse kom Fritz meget hyp-pigt paa Besøg; men forsvirglet maatte man sige til Tan-ten's Ros, at hun sjældent forstyrrede de to unge. Hun sad for det meste i sin egen Stue, og naar de unges glade Latter og Spøg trængte ind til hende, sukede hun dybt og smerteligt.

En Aften, da Hoffeldt var gaaet, kom Hedvig frygtfuldt ind til Tanten. Hvor ønskede hun dog, at hun kunde sætte sig paa en Stammel ved den gamle Fruens Fødder, lægge sit Hoved i hendes Stød og betro hende sin Hjemmelighed; men den stive, tilsnappede Tante var vedblevet at være hende fremmed, og hun maatte opbyde alt sit Mod, før hun formaaede at tale.

„Du vil maatte stænde paa mig“, sagde hun med Taarer i Sjæne, „men — Fritz og jeg har nu forlovet os.“

Tanten gjorde en Bevægelse, men tav, og for at fo-rekomme hendes Indvendinger, vedblev Hedvig:

„Fritz fortjener jo ikke ret meget endnu; men vi er jo unge og kan vente, til der kommer bedre Tider. Jeg vil ogsaa nu begynde at give Undervisning og spare sam-men, naar vi saa en Gang i Tiden . . .“ Hun tom ikke længere for Hulten. Aa, hvor forbitrede dog dette tolde, ubetragende Menneske den lykkeligste Stund i hendes Liv; men i næste Øjeblik knælede hun virkelig ned ved Tanten's Fødder, lagde sit forgrædte Ansigt i hendes Stød og fø-lte hendes Haand kærtegnende glide hen over hendes Ho-ved; thi til hendes grænseløse Forbavselse hørte hun den gamle Jomfru sige i en blid og kærlig Tone:

„Til J en Gang kommer sammen! Gamle, kvæ-trætte Mennesker, som ikke mere kan glædes over Ebers eget Hjem, fordi Ebers Kærlighed er død og begravet un-der sørgelige Erfaringer og dybe Stusselser. Nej, mit Barn, naar du og Fritz er overbeviste om, at Ebers Kær-lighed er oprigtig og sand, saa skal J ikke vente, til Ebers Ungdom er borte, til den haarde Kamp for Udkommet har berøvet Eder alle Illusioner. Derfor vil jeg sige.“

„Du, Tante — vil du hjælpe os?“ stammede Hedvig fuld af Anger over den liden Venlighed, hun var kommen Tanten i Møde med.

„Ja, hvem ellers? Hvem vilde bedre kunne forstaa, hvad det vil sige at vente, til man er bleven gammel og tolv?“ Hun talte sagte og ligesom til sig selv. Saa hævede hun Stemmen, der atter klang haard og bitter:

„Har din Moder aldrig fortalt dig min Ungdom's Tragedie?“

„Nej, aldrig.“

„Det var underligt. Da maa du vide, at min Ung-doms Kærlighed har været til rig Underholdning for mange gode, venlige Mennesker. Hvor er jeg bleven spottet og forhaaned, fordi — ja, det er jo ogsaa latterligt nok — fordi jeg er blevet mit Ord og min første Kær-lighed tro.“

„Tante, jeg vilde ikke have tænkt saaledes.“

„Nej, thi nu er du stillet, ligesom jeg var for — lad mig se — for 30 Aar siden. Men jeg skal fortælle dig min simple Historie:

Et smukkere, glædere, kærligere Menneske, end Kurt Bernau var, kan der ikke tænkes. Han var Metaniker, dygtig i sit Fag, men ikke synnerlig sparsommelig. Jeg havde fra min tidligste Ungdom ernæret mig ved Under-visning og var tvunget til at være hærst sparsommelig. Ellers passede vi udmærket sammen og elskede hinanden af hele vor Sjæl. Aa, hvor højsthyvende Luftstoffer har vi ikke bygget. Naar Fritz' og din Stemme trængte ind til mig, drømte jeg mig 30 Aar tilbage i Tiden; kun ha-vede vi ikke et smukt Hjem at mødes i, men et tarveligt Væ-relse med lejede Møbler. Kurt levede fra Haanden i Munden og kunde intet lægge op, og selv om jeg sparede nok saa meget, var det umuligt at samle en Sum til et nyt saa bestødet Udstyr. Mit eget Hjem vilde jeg have, det holdt jeg fast paa. Kurt syntes, vi kunde leje et Par møblerede Værelser; men jeg blev ved mit og erklærede, at saa længe han ikke havde en fast Stilling, gisfede jeg mig ikke. Den Gang syntes jeg, jeg handlede meget klogt, Hedvig, men kunde jeg leve mit Liv om, saa vilde jeg tage til Takke med et nyt saa tarveligt Værelse med lejede Møbler.

Det ene Aar gik efter det andet. Havde mine Slægt-ninge den Gang stantet mig blot en Brøkdel af den Rig-dom, jeg nu besidder, til at grunde mit eget Hjem med — ja, saa sad din Tante nu ikke her som en gammel Jom-fru, fattig paa Lykke og Kærlighed.

Kurt begyndte at fortvivle og ansaa det for en Umul-ighed nogen Sinde at naa et Maal. Gode Venner og kærlige Slægtninge ansaa det for deres Pligt at advare mig. Kurt spillede, Kurt var sparsommelig og letfærdig og vilde aldrig bringe det til noget, og da jeg naturligvis lige saa lidt vilde opgave ham, da han var fortvivlet og ulykkelig, som den Gang, han var fuld af Livsmod, spottede man mig og lo mig ud. De sorgfulde Bile havde dog gjort deres Skidsighed. Jeg gjorde Kurt Forestil-linger, jeg græd og jamrede — gør aldrig det Hedvig over for Fritz, selv om du synes, han handler anderledes, end du anser for rigtig. Ved et venligt, kærligt Ord kan du føre ham tilbage til dig og til sig selv, men Betsrejselser og Klager forbitrer.

En Dag havde Kurt forladt Byen. Han stred mig til, at han vilde forsøge sin Lykke i en anden Verdensdel; thi ellers blev vi gamle og graa, inden han kunde opfyl-de min Betingelse.“

Tanten tav og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Fuld af kærlig Deltagelse spurgte Hedvig: „Og hørte du aldrig senere fra ham?“

„Kun en Gang. Han stred mig til fra Californien; han haabede at komme tilbage om nogle Aar og hente sin Brud. Senere har han aldrig givet noget Livstegn fra sig. Han havde ikke Lykken med sig, min Stakkels Kurt.“

Da den store Formue tilfaldt mig efter mine Slægt-ninge — det var mange Aar efter hans Forsvinden — rejste jeg efter ham. Paa en indfunkt, forsværet Grav begravt jeg med bitre Taarer vor ødelagte Ungdom, vort forspildte Liv. Han levede som en ensom Mand i Armod og Savn, og jeg levede ensom og forførbet videre i min Rigdom, indtil du kom i mit Hus. Til min Undren op-bagede jeg lidt efter lidt, at mit fortrøede, stolte Hjerte endnu kunde rumme en varm Følelse. Mit Hus skal være dit og din Mand's Hjem. Ebers unge Kærlighed skal fyl-de det med Solkin, og mit lille, triste Liv skal ende frede-ligt i Glæde over Ebers Lykke.“

At Kærligheden er den egentlige Drevkraft til alt Gødt, bevom er alle enige. Men den sande Kær-lighed har en meget vigtig Bestanddel, som saa let vil overes i vore Dage, nemlig Tugten. „Ikke Tugt, men Kærlighed“ er Etikordet, og saa glemmer man, at der ikke eksisterer sand Kærlighed uden den. Vil man med Ordet „tag det med det gode“ udelukke Tug-ten, saa er det et stæbnevængert Ord, der kan føre til alt andet end det, som godt er.

R. J. Ringdal.

En lille Ægteskabsmægler

(Marie Schram.)

„God Aften, Fru Svendsen.“
„God Aften, Hr. Ingeniør.“
Sans Hilsen klang sølig og adspredt, hendes for-legen, nedtrykt.

Med tunge Stridit gik den svære Mand hen over de knirkende Gulvbrædder, for at forsvinde i det eneste Væ-relse, deroppe paa Kvisten, der var i Besiddelse af et stort Dag Vindue, og som han nu i et Aar havde beboet som Lejer hos den unge Enke, Fru Svendsen.

Hans Værelse var lyst og behageligt som en Snygge traadt til Siden i den lille, af en Lampe svagt oplyste Entree. Det lyngede paa hende, at Hr. Brunner var saa fremmed overfor hende; men han havde Grund til at være det. Da han i Morges meddelte hende, at han nu bestemt om 14 Dage rejste til Konstantinopel, havde hun staaet der saa dum og ensfoldig og ikke faaet et eneste Ord frem. Og da han vredt havde set paa hende, havde hun stammet: „Jeg gratulerer“, hvorpaa han pludselig havde afbrudt hende med de Ord:

„Na, ja, gratuler De Dem selv til at komme af med den Grovsmed, den Brunner!“

Hvor utaknemlig maatte han dog ikke anse hende for at være! Han havde jo altid været saa god mod hendes Dreng. Og mod hende selv ogsaa, ja, trods al Tilbage-holdenhed ogsaa mod hende selv, navnlig i den strenge Tid, da hun efter alle de tunge Stusselser, som hendes forie Ægteskab havde bragt hende, ogsaa maatte strides med sin afvæde Mand's hævede Slægtninge, der absolut vilde fravende hende de Møbler og det Linned, som hun selv havde bragt med, da hun blev gift . . . ogsaa den Gang var det hendes Ulykke, som ved alle stærke Sinds-bevægelser, at hun ikke var i Stand til at frembringe et Ord, naar hun netop stulde tale. Naar alt i hende med Magt trængte paa for at komme til Udtryk, saa var hun netop stum og stiv. Det var og blev en sand Ulykke for hende.

Med højt Hoved stod den spæblemmede unge Kone udenfor Døren til sin Stue. Hvor hendes Dreng dog sigejede berinde!

„Kunnd maa ikke strige saadan,“ formanede Moderen ham. „Undt Ingeniør er kommen hjem og skal arbejde.“

„Kunnd vil sige Godnat til ham!“

„J Aften ikke, min Stat. Du er jo allerede i Etforie. Se, nu trækker jeg Støene af og de røde Strømper og saa kommer Kunnd paa Hovedet i Seng.“

„Nej, jeg vil ikke i Seng,“ erklærede den lille rød-tinbende Stump, „Jeg vil ride til Konstantinopel. Saa vil jeg se efter, om der er lige saa sjent som i Kongens Have, og saa rejser jeg med Undt Sjenør derhen paa den store Damp — puh — puh — puh!“

Og den lille, livlige Jyr efterbæde med oppustede Kinder Maffinens Arbejde, den, som „Undt“ engang havde vist ham, da de var ude at spætere.

„Snat nu ikke saa meget,“ formanede Moderen, „ellers kan du ikke falde i Søn igen.“ „Undt“ har ikke Brug for dig i Konstantinopel. Og du maa da ogsaa blive hos din lille Moder.“

„Du rejser ogsaa med,“ sagde Drengen i en afgæ-rende Tone. „Hvor skulde Undt Sjenør ho hos Thr-terne og saa Mad, naar du ikke var der?“

„Vi to bliver her, Kunnd. J Konstantinopel skal Undt ho i et stort Slot og saa saa meget godt at spise og drikke; men din lille Mo'er kommer ikke mere til at lave Mad til ham.“

Kæmpen, som Drengen red paa, saa pludselig paa Gulvet, han stod der som et Billede paa den høje For-undring.

„Du — du — skal — ikke — skal ikke — mere lave Mad til ham?“ i disse afbrudte Ord gav han nu sin Forundring Udtryk.

„Nej, aldrig mere, Kunnd!“

Tonen i Fru Svendsens Stemme lød ganske sørg-mobig. Nu tog hun, som hun mente, ubemærket Lom-metærklædet frem og tørrede sine Øjne.

Men hvor hurtig det end var stet, saa havde hendes kloge Dreng dog set det.

„Og du vil jo dog gerne lave saadan god Mad til ham, ikke Mo'er?“ spurgte han med sagte, indsmigrende Stemme, idet han slængte de smaa Arme om Moderen.

En Hilsen hørtes paa en Gang berinde i det hygge-lige Værelse, hvor Kællønnen udfærdigede en behagelig Varme, og en Bufet Vintergæfte stod og pnytede paa det runde Bords hæklede Bordtæppe.

J det samme hørtes en Klofles spinkle Klang ube-fra, den trængte som elektriserende ind i den bevægede Stillehed.

Fru Svendsen for sammen.

„Jh, min Dreng, nu har du faaet mig til at staa her og snakke, og du er ikke i Seng endnu, og Maden til Ingeniøren er endnu ikke parat!“

J største Hast red hun et uldent Tørklæde op af Kommodestuffen, pattede Drengen ind deri, lagde ham paa Sofaen og formanede ham:

„Bliv nu pænt liggende der, til jeg kommer igen! Men artig og stille maa du være, at du ikke gør flere Ulykker!“

Og nu løb hun som jaget hen over Entreen og bantebe frygtfuldt paa Døren ind til sin logerende.

„Kom ind!“ brummede en dyb Vas berinde fra.

Døren aabnedes sig nu en ganske lille, lille Smule, og gennem den smalle Aabning bad en blid, frygtfuld Stemme:

„De maa bare have en lille Smule Taalmobighed, Hr. Ingeniør, jeg kommer lige straks med Maden.“

En brummende Lyd, der kunde have gjort en ung Bjørn Væ, og som formodentlig skulde betyde, at man vilde være saa naadig at have en Smule Taalmobighed, hørtes indfra.

J Fru Svendsens Dagligstue havde imidlertid den lille Kunnd vist sig ud af Tørklædet. Uden videre havde han saa taget Vintergæften ud af den grønne Værelse, hvori de sidet, og stynbde sig saa hen til den Dør, som hans Moder for et Minut siden saa frygtfuldt havde bantet paa.

Drengen sukede op og marcherede ind.

„Na, hvad er det med dig,“ spottede Ingeniøren, „har du tabt Trøje og Bufet under Vej?“

Kunnd tvittrerede for denne billige Haan med den for-nemt, rolige Bemærkning:

„Mo'er har taget min Trøje og Bufet ud for at børste dem, Undt. Jeg er løben min Vej.“ Og i det samme holdt han hele Buletten af Vintergæfte hen for Sjæne af Spottikeren.

„Er du kommen for at give mig den, din lille Splejs?“ spurgte den store Mand nu med en underlig blød Stemme.

Kunnd nikkede. „Jeg forærer dig den. Men saa maa du ogsaa love mig noget!“

„Hvad er saa det da?“

„Du skal lave Mo'er blive ved med at lave Mad til dig.“

„Hvad skal jeg?“

Ingeniøren løstebe den brunlokkede lille Jyr op paa sine Ana.

„Du skal lave Mo'er, min Mo'er blive ved med at lave Mad til dig. Ifte? Og saa tager du os begge to med til Konstantinopel, mig og min lille Mo'er. Hun græb saadan, for at hun ikke skulde lave Mad til dig mere.“

Et undertrykt Strig — en Klirren af Porcellæn.

Fru Svendsen, der var traadt ind ad Døren, var lige ved at tabe Bassen med Aftensmaden.

„Du er en rigtig lille Studsbøtte, du ved jo stet ikke, hvad du siger,“ skænkte hun blusfende af Undføelse og Forvirring, og hun saa i dette Øjeblik ud som en ung Pige. Hendes store, sørgmødige Øjne var fæstede paa Drengen og paa den elskede Mand med et ubeftre-ligt Udtryk.

Hun greb sin Dreng's Haand.

„God Nat, og vær ikke vred for hans dumme Stre-ger, Hr. Ingeniør, det skal ikke ske oftere.“

Og rønt, med ubøjet Hødnung, vendte Fru Svendsen sig for at gaa.

„Saa sagte, saa sagte, min ærede Værlinde,“ løb Ingeniøren's Stentorstemme, „men De maa ikke stænde paa min lille Kammerat. Se Blomsterne her, som han har bragt mig, de vælser Joraar, ved De no, naar de trods Sne og Kulde stifter deres smaa, hvide Hoveder op af Sneen. Fru Esbeth,“ Basstemmen blev igen ganske blød, og den store, kraftige Haand, der havde grebet fat om den unge stænde Kones smalle Fingre, var blød og varm — „Esbeth, maa jeg tro paa, at det var en Forjættelse om Joraaret, — om vor Kærligheds Jora-ar, — den lille Studsbøtte, som De kaldte ham, bragte mig? Sig ja, hører De, sig ja — nu straks!“

Det var, som om et Hav af usigelig og ufatteligt Hentyttelse slog sammen om hende. Men hun stod der i al sin Salighed uden at kunne sige et Ord.

„Kan man nu ikke blive rasende!“ raabte han over-mobig. „Vil du ikke betro mig Kængten, Esbeth?“

„Han skal være din, Georg!“

„Og du?“

„Jeg ogsaa,“ sagde hun sagte, „jeg ogsaa.“

Hvad er Livet?

Hvad er Livet? En dejlig Drøm, en Lykt, som svinder i Tidens Strøm, en klangfuld Tone, en Regnbu'krone, et Stjernefald.

Hvad er Livet? Et Smertens Hav, hvor Vølge spuler i Vølgegrav, en Sang af Sukke, en Dødens Bugge, et Væld af Kval.

Hvad er Livet? En Kamp og Strid, foruden Løn for den travle Jd. En raskløst Higen, en haabløs Vigen, en Tomhed blot.

Hvad er Livet? En Kærlighed, et stabigt Offer, en evig Fred, en Sorg, en Glæde, et Fald, et Sæde, en Balsartsang.

Hvad er Livet? J Jesu Navn en evig Hvile i Herrens Favn, en evig Væren med Engleheren i Salighed.

H. P. HOLT, Præst.

Gode Bøger, som anbefales:

Ben Hur. En østerlandst Fortælling fra Kristi Tid. En af Amerikas bedste Bøger. Af Lewis Wallace paa Dansk ved B. H. Møller. Pris, godt indbunden, \$1.25.

Din Broders Blod. En Fortælling, som skildrer Livet i Orienten, sørgende og interessant. Paa Dansk ved H. P. Maden. 174 Sider, i Dmslag, 40 Cents.

Herren er mit Skjold. En Fortælling, som skildrer det kristelige Liv i Rusland. 160 S., i Dmsl. 35c, indb. 50c.

Mirjam Rosenbaum. En Fortælling fra jødiske Kredse. 126 Sider, i Dmslag, 25 Cents, indbunden 40 Cents.

Marthren i St. Andrews. Et Billede fra den skotske Kirke. 98 Sider, i Dmslag 20 Cents, indbunden 40 Cents.

Marthrene i den lutherste Kirke. Oversat fra Lytt. 224 smaa Sider, indbunden i Skindbind 40 Cents.

Alle Bøger sendes postfrit. Betalingen bedes indsende sammen med Bestillingen. Primitærer modtages som Betaling.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.